

A Győri Ítéltábla a Kerekes és Társai Ügyvédi Iroda által képviselt **I.r., II.r. felperesnek** a jogtanácsos által képviselt **alperes** ellen szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt indult perében a Veszprémi Törvényszék 2016. június 27. napján kelt I.P.20.017/2015/21. számú ítélete ellen a felperesek részéről 22. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán megtartott tárgyalás alapján meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelesek a felperesek egyetemelegesen megfizetni az alperesnek 15 napon belül 10.000 (Tízezer) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

Az irányadó tényállás szerint a felperesek, mint adósok és zálogkötelezettek, az alperes, mint hitelező és zálogjogosult 2008. július 1-jén önálló zálogjoggal biztosított szabad felhasználású kölcsönszerződést kötöttek deviza alapú kölcsönhöz hitelkiváltásra. A szerződés szerint a kölcsön törlesztése úgy történt, hogy az alperes esedékességkor jogosult volt a szerződésből eredő mindenkori esedékessé vált követelés erejéig megterhelni a felperesek nála vezetett forint lakossági bankszámláját, az esedékes törlesztés, illetve a törlesztő részlet esedékességi napján érvényes és a vonatkozó devizanemre alperes által meghatározott hitelkonverziós eladási árfolyamán átszámolt forint ellenértékével (I.4.6. pont).

A szerződéskötés során a felek az alperes által kidolgozott általános szerződési feltételeket használták.

A szerződésben a felperesek nyilatkoztak arról, hogy a kölcsön árfolyamkockázatával kapcsolatosan az alperes által részükre nyújtott részletes tájékoztatást megismerték, a deviza hitel igénybevételével együtt járó és kizárólagosan a felpereseket terhelő árfolyamkockázattal tisztában vannak, tudomásul vették, hogy az árfolyamkockázat vagyoni kihatásait teljes mértékben ők viselik. A lehetséges hatásokat alapos megfontolás tárgyává tették és a kockázatot fizetőképességük és vagyoni helyzetük megfelelő mérlegelésével vállalták. A szerződéskötést megelőzően az alperes írásban nyújtott tájékoztatást a felpereseknek a külföldi devizában történő finanszírozás általános kockázatairól, az árfolyamváltozásból eredő lehetséges következményekről. A tájékoztatás kitért arra is, hogy a bank nem tud felelősséget vállalni arra, hogy a piac kedvezőtlen alakulása miatt a kölcsönigénylőnek adott esetben bekövetkező többletterhét átvállalja.

A felperesek keresetükben a szerződés érvénytelenségének megállapítását kérték arra hivatkozással, hogy az alperes az árfolyamkockázat valós tartalmára nem adott megfelelő tájékoztatást. Állították, hogy a hitelezési ügyintézőtől olyan tájékoztatást kaptak, hogy a törlesztő részlet jelentősen nem emelkedhet meg, és fel sem merülhet a visszafizetés meghíúsulása, a törlesztési összeg nem fogja elérni a forintkölcsönökét.

Kérték annak megállapítását, hogy a kölcsönszerződés I.4.6. pontjának első mondata tisztességtelen általános szerződési feltételnek minősül. Kifogásolták ekörben azt, hogy a törlesztő részlet

esedékességi napján érvényes árfolyamot kívánja alkalmazni az alperes, mégpedig az általa egyoldalúan meghatározott hitelkonverziós eladási árfolyamon. Kérték, hogy az érvénytelen rendelkezések mellőzésével nyilvánítsa érvényessé a szerződést a bíróság havi 20.414 forint törlesztő részlet alkalmazásával és kötelezze az alperes 250.000 forint megfizetésére.

Állították, hogy a szerződésük nem tartozik a 2014. évi XXXVIII. törvény hatálya alá, mert az árfolyamrés és az egyoldalú kamatmódosítás lehetőségére vonatkozó szerződési kikötéseket egyedileg megtárgyalták a felek.

Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Álláspontja szerint az általános szerződési feltételekre figyelemmel a szerződés és így a per a 2014. évi XXXVIII. és XL. törvények hatálya alá tartozik, az árfolyamkockázatról megfelelő tájékoztatást adott, a felperes a keresetében pedig valójában az árfolyamrést sérelmezi, amelyet a 2014. évi XXXVIII. törvény 3. §-a semmisnek minősített.

Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott ítéletében a keresetet elutasította, kötelezte a felpereseket, hogy 15 napon belül fizessenek meg egyetemlegesen 12.500 forint perköltséget az alperesnek.

Ítélete indokolásában kiemelte, hogy a felek között a Ptk. 523. § /1/ bekezdése szerinti kölcsönszerződés jött létre, a szerződés megkötésekor a felperesek a Ptk. 685. § d./ pontja szerinti fogyasztónak, a szerződés pedig az e./ pont szerinti fogyasztói szerződésnek minősül.

Rámutatott arra, hogy a szerződés megkötésénél az alperes által előre, egyoldalúan, több szerződés megkötése céljából, a felperesek közreműködése nélkül kidolgozott szerződési feltételek kerültek felhasználásra, amelyet egyedileg nem tárgyaltak meg, így a Ptk. 205/A. § /1/ bekezdése alapján általános szerződési feltételnek minősülnek. Pusztán attól, hogy a felperesek az abban foglalt kikötéseket elfogadták, azok nem minősülnek egyedileg megtárgyaltaknak. A 2/2011. PK véleményre utalással kifejtette, hogy az egyedi megtárgyaltság akkor valósul meg, ha a fogyasztónak reális lehetősége nyílt a szerződési feltételek módosítására. A felperesek személyes meghallgatása során tett nyilatkozata és a szerződéskötésnél eljáró ügyintéző tanúvallomása sem engedi megállapítani, hogy a felperesek által sérelmezett két kikötést külön kiemelték volna, és azt kifejezetten tárgyalták volna a felek. Emellett utalt arra is a törvényszék, hogy a felperesek befogadták az alperes által 2014. évi XL. törvény alapján készített elszámolást, és nem jelezték, hogy szerintük az szükségtelen, ezzel kifejezték, hogy az ún. devizatörvény hatálya alá tartozónak tartják a jogviszonyukat (Civilisztikai Kollégiumvezetők Országos Értekezlete 2015. szeptember 28-i üléséről felvett emlékeztető II.2., III.2. pont). A törvényszék ezek alapján úgy foglalt állást, hogy a szerződés a 2014. évi XXXVIII. törvény 1. § /1/ bekezdése alapján e törvény hatálya alá tartozik.

A felperesek által felhívott érvénytelenségi okok kapcsán a törvényszék úgy foglalt állást, hogy az alperes az 1996. évi CXII. törvény (Hpt.) 203. § /1/ és /6/ bekezdésének, valamint /7/ bekezdés a./ pontjának, továbbá a 2/2013. PJE és a 2/2014. PJE-ben foglaltaknak megfelelően adott tájékoztatást az árfolyamkockázatról. Az alperes által becsatolt kockázatteljesítő nyilatkozat a felperesek rendelkezésére állt a szerződés megkötését megelőzően. Tartalmát a II.r. felperes saját aláírásával igazoltan megismerte és megértette. A tájékoztató szövege egyértelműen, világosan és közérthetően tartalmazza, hogy kedvezőtlen árfolyamváltozás/emelkedés a felperesnek előre nem látható és ki nem számítható többletköltséget okozhat, továbbá hogyha a választott devizanemnek a forinttal szemben nő az árfolyama, úgy növekedik a finanszírozás ellenértéke, azaz a tőkeösszeg és kamatainak megfizetéséhez magasabb forintösszeg szükséges. A kölcsönszerződés III.2. pontjában a felperesek akként nyilatkoztak, hogy az árfolyamkockázattal tisztában vannak, azt teljes mértékben ők viselik, és hogy a kockázatot, a fizetőképességüket és vagyoni helyzetüket megfelelően mérlegelve vállalták.

A felperesek a perben nem tudták bizonyítani, hogy az eljáró ügyintéző arról tájékoztatta őket, hogy a törlesztő részletek jelentősen nem emelkedhetnek meg, és fel sem merült a visszafizetés meghiúsulása, illetőleg, hogy a forintkölcsönökkel összevetve a törlesztési összeg nem fogja elérni majd a forintkölcsönökét. A meghallgatott tanúk egybehangzóan állították, hogy ilyen tájékoztatásra nem került sor.

Tévesnek ítélte a törvényszék azt a felperesi érvelést, hogy az alperes a hitelbírálattal azt jutatta kifejezésre, hogy a felperesek mindenkorai törlesztésre fordítani szándékozott jövedelme határolja be az általuk viselni vállalt árfolyamkockázatot. Ennek egyrészt ellentmond a kockázatfeltárányilatkozat és a megkötött szerződés szövege is, másrészt a hitelbíráló célja és rendeltetése sem az, hogy a több évet átfogó törlesztési időszak bármely pillanatára vonatkozóan megbízható képet adjon előre arról, hogy az adósok képesek-e a törlesztő részletet megfizetni. A hitelbíráló nyomán tehát a törvényszék álláspontja szerint nem gondolhatták a felperesek alappal azt, hogy mindenkorai törlesztésre szánt jövedelmük egyben az általuk viselendő árfolyamkockázatnak is a felső határát jelenti.

A törvényszék nem ítélte tisztességtelennek a szerződés I.4.6. pontjában foglalt rendelkezést. Az alperes ezirányú hivatkozásával szemben megállapította, hogy a felperesek ekörben nem az árfolyamrést támadják, hisz a kifogásuk valójában az, hogy az alperes az általa egyoldalúan meghatározott és a törlesztő részlet esedékességi napján érvényes árfolyamot rendelte alkalmazni. Ezen rendelkezés azonban nem tisztességtelen, hiszen a deviza alapú kölcsönnek éppen az a lényege, hogy az adós tartozása devizában keletkezik, a kölcsön folyósítására és törlesztésére pedig forintban kerül sor. A tartozás devizában van megállapítva, ezért az adós forintban teljesítendő fizetési kötelezettsége a forint erősödésétől, gyengülésétől függ. A sérelmezett szerződéses feltétel éppen az árfolyammozgásokat követő, azaz a felperesekre telepített árfolyamkockázatot figyelembevevő elszámolást írt elő, meghatározva, hogy a felperesek a törlesztés esedékességének napján irányadó árfolyamon kötelesek a törlesztési kötelezettségüknek eleget tenni. A szerződési kikötésben meghatározott eladási árfolyam helyébe pedig a 2014. évi XXXVIII. törvény 3. § /2/ bekezdése értelmében jogszabály erejénél fogva az MNB hivatalos devizaárfolyamának alkalmazására irányuló rendelkezés lépett.

A felperesek fellebbezésükben az elsőfokú ítélet keresetük szerinti megváltoztatását kérték.

A fellebbezés szerint a tényállás alapján hivatalból kellett volna a törvényszéknek észlelnie bizonyos kikötések tisztességtelenségét. Tisztességtelen, hogy az egyik fél a szerződést követően maga állapít meg bizonyos szerződési feltételeket, azt, hogy milyen árfolyamon számolja el a követelést. Ez egyébként nemcsak tisztességtelen, de a Ptk. 205. §-ára figyelemmel a szerződés létre nem jöttét is megalapozza közös szerződési akarat hiányában.

A szerződésben semmiféle kiindulási pont nincs az árfolyam meghatározásához, nincsenek azok a körülmények feltüntetve, amelyek meghatározzák azt, emiatt a Kúria 6/2013. PJE III. fejezet 2. pont d./ pontjában írtakra figyelemmel érvénytelen is a rendelkezés.

A fellebbezésben a felperesek kiemelték, hogy a szerződés nem rögzíti a folyósítás napját. Tisztességtelen, hogy az alperes maga választhatta meg egy hetes időszakon belül a teljesítése időpontját, mégpedig a számára legkedvezőbb időpontot.

A fellebbezés szerint az alperes hirdetményét nem tették a felek a szerződés részévé. A szerződésre a Hpt. 210. § /1/ bekezdése írásbeliséget és az eredeti okirat átadását követeli meg, mint alaki kelléket, ez azonban nem történt meg.

Álláspontjuk szerint nem volt közös szerződési akarat a törlesztő részletre, hiszen a kölcsön összege nem a szerződés szerinti, hanem amennyit az alperes adni szándékozott, a szerződésbe foglalt összeg csak tájékoztató jellegű.

A szerződésben a törlesztés kezdő napja nincs rögzítve.

Az általános szerződési feltételek azon rendelkezései, amelyek a felek által nem lettek aláírva a Hpt. 210. § /1/ bekezdése miatt nem válhattak a szerződés részévé.

Az elsőfokú bíróság az alperes kockázatfeltárásának minősítése során nem vette figyelembe azt a felperesi tényállítást, miszerint nem figyelmeztették őket arra, hogy a törlesztő részletük meghaladhatja a szerződési szándékuk szerinti összeget, végső soron akár a teljes jövedelmüket is. Nem értékelte a törvényszék, hogy az alperes a felperesek jövedelmét és fedezeti ingatlanát értékelve számítógépes elemzést végzett (Scoring rendszer) a kölcsönösszeg, a futamidő, valamint a kamat és a törlesztő részlet nagyságának a megállapítására. Ezzel kapcsolatosan utalt arra a fellebbezés, hogy a kamat a használat és a kockázat díja, a kamatban rejlő árfolyamkockázat mindenképpen véges, nem korlátlan. Az alperes beárazta a felperesek kockázatát és azt kezelhetőnek ítélte meg. Ezt követően a banki vezetők engedélyezési eljárás során átvizsgálták a kölcsönfelvevők hitelképességét. Ezek a körülmények is abban erősítették meg a felpereseket, hogy alkalmasak lesznek a kölcsön visszafizetésére.

A felperesek jognyilatkozata szerint a kifogásolt rendelkezések egyedi megtárgyalásra kerültek, a fogyasztók nem korlátozhatók alkotmányos jogaikban, az érdekükben felállított jogintézményt nem lehet ellenük fordítani.

Utaltak arra, hogy a Civilisztikai Kollégiumvezetők Értekezlete nem jogforrás, ráadásul az abban foglaltak a fogyasztó jogaira nincsenek kellően figyelemmel.

A felperesek a Ptk. 205/B. § /2/ bekezdésében foglaltakra utalással kifejtették, hogy a deviza alapú kölcsönszerződések kifejezetten a szokásos szerződési gyakorlattól eltérő feltételeket tartalmaznak.

Kifogásolták, hogy az elsőfokú bíróság részben, az árfolyamkockázattal kapcsolatos tájékoztatás tekintetében a két tanú elfogulatlanak nem tekinthető nyilatkozatára alapította a tényállást. A nyilatkozatuk azonban minden valóságot nélkülöz, ha valóban felhívták volna a felperesek figyelmét a jövedelmüket meghaladó törlesztésre, akkor arra is ki kellett volna terjednie a tájékoztatásnak, hogy ebben az esetben hogyan folytatódik a kölcsön törlesztése, ilyen azonban nem hangzott el. Hangsúlyozták, hogy a tájékoztatásnak egyértelműnek és határozottnak kellett volna lennie, a tanúk által a tájékoztatás tekintetében előadottak teljességgel életszerűtlenek.

A fellebbezés kifogásolta a hitelbírálattal kapcsolatos ítéleti indokolást, a felperesi álláspont szerint a hitelbírálathoz bármilyen hosszú időre, bármilyen körülmények között a megtérülést hivatott biztosítani.

Kifogásolták, hogy a bíróság indokolásában nem tért ki a 244/2000. Kormányrendeletben előírt kötelező kockázatkezelésre és az indokolás nem terjed ki a bankszövetség tájékoztatójára sem, amely pedig biztató ajánlatot tett az ügyfeleknek, hogy jó a devizahitel.

Végül kiemelte a fellebbezés, hogy a 16/A/1. sorszámon becsatolt Előterjesztési adatlap 2. oldal 2. pont Ügyleti adatok utolsó előtti mondata szerint „Futamidő alatti legmagasabb kalkulált törlesztő részlet összege 28.581 Ft.”.

A fellebbezésük kiegészítése során kiemelték, hogy az ítélet megsértette a Ptk. 209. § /1/ és /2/ bekezdését azzal, hogy világosnak és érthetőnek ítélte meg a korlátlan kockázati feltételekről szóló alperesi tájékoztatót és szerződéses rendelkezéseket. A Ptk. 207. § /2/ bekezdése értelmében az általános szerződési feltétel, illetve a fogyasztói szerződés tartalma tekintetében a fogyasztó számára kedvezőbb értelmezést kell elfogadni. Utaltak még a 11/2015. (V.14.) AB határozatban foglaltakra. Az alperes nem hívta fel a felperesek figyelmét a korlátlan kockázatra, téves az az ítélet által is elfoglalt álláspont, hogy ekörben elegendő, ha nem a korlátozott kockázatra hívja fel az alperes a fogyasztó figyelmét.

Kifogásolták, hogy az ítélet a 93/13 EGK Irányelvben megfogalmazott átláthatóság követelményét is megsértette azzal, hogy az alperes magatartását a tájékoztatás tekintetében világosnak és egyértelműnek ítélte. Az alperes a felperesek jövedelmi, vagyoni viszonyait megvizsgálva adott kölcsönt, ezzel azt sugallta, hogy a jövedelmi viszonyokra tekintettel a szerződésben rejlő kockázat kezelhető. A korlátlan kockázatot kifejezetten elhallgatta.

Amennyiben a feltétel átláthatósága megvalósult volna, azt is vizsgálnia kellett volna a bíróságnak, hogy az átlagfogyasztó képes volt-e értékelni a devizaváltozás alkalmazásának rá nézve esetlegesen negatív gazdasági következményeit. A C-26/13. Európai Bírósági ítélet értelmében a feltételek gazdasági mechanizmusát a fogyasztónak el kellett volna magyarázni oly módon, hogy egyértelmű és érthető kritériumok alapján előre láthassa a számára ebből eredő gazdasági következményeket.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az ítélet helybenhagyására irányult.

A felperesek fellebbezése az alábbiak szerint nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a jogvita eldöntéséhez szükséges bizonyítást lefolytatta, a beszerzett bizonyítékokat helyesen, okszerűen, a maguk összességében értékelve helyes tényállást állapított meg, az ítélet tábla az abból levont jogi következtetésével, indokaira is kiterjedően egyetértett.

Az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletének felülbírálata körében mindenekelőtt kiemeli, hogy a felperesek arra hivatkozással kérték a szerződés érvénytelenségének megállapítását, hogy az árfolyamkockázat tekintetében az alperestől nem kaptak megfelelő tartalmú tájékoztatást, másrészt a kölcsönszerződés I.4.6. pontjának első mondatába foglalt szerződéses rendelkezés tisztességtelenségét állították. Az elsőfokú eljárás keretei között előadott felperesi érvelést az elsőfokú bíróság maradéktalanul, mindenre kiterjedően elbírált. Rámutat az ítélet tábla arra, hogy a bíróságnak csak a rendelkezésre álló bizonyítási anyag alapján egyértelműen megállapítható, nyilvánvaló semmisséget kell hivatalból észlelnie. A semmisség megállapíthatósága érdekében a bíróság hivatalból bizonyítást nem folytathat le (2/2010. (VI.28.) PK vélemény 4. a/ pontja). A bíróságnak nem kell tehát felülvizsgálnia a szerződés minden rendelkezését minden lehetséges érvénytelenségi ok szempontjából. Amennyiben a kérelem és ellenkérelem keretei között előadott tények, feltárt körülmények kétséget kizáróan megállapíthatóvá teszik valamely érvénytelenségi ok fennálltát, ez esetben kell azt a bíróságnak hivatalból észlelnie.

Az elsőfokú bíróság helytállóan minősítette a felperesek által az alperessel kötött szerződést fogyasztói szerződésnek és az ítélet tábla egyetértett azon jogkövetkeztetéssel is, hogy az árfolyamkockázattal kapcsolatos tájékoztatásra vonatkozó, továbbá a szerződés I.4.6. pontja első mondatában foglalt szerződéses rendelkezések általános szerződési feltételnek minősülnek. Az ebben a körben kifejtett indokokat az ítélet tábla szükségtelennek ítélte megismételni.

Az elsőfokú bíróság helyesen foglalt állást akként, hogy az alperes a Hpt. 203. § /1/, /6/ és /7/ bekezdésében foglalt tájékoztatási kötelezettségének eleget tett az árfolyamkockázatot illetően. A kockázattaljáró nyilatkozatot a felperesek a szerződés megkötését megelőzően átvették, a II.r. alperes aláírásával igazoltan azt megismerte és megértette. Az alperesnek az árfolyamkockázat tárgyában adott tájékoztatása - figyelemmel a szerződés szövegére, valamint a kockázattaljáró nyilatkozatra is - az általánosan tájékozott, ésszerűen figyelmes és körültekintő átlagos fogyasztó számára minden tekintetben világos és érthető. Erre tekintettel a szerződésnek az árfolyamkockázatot a felperesekre telepítő rendelkezése nem tisztességtelen.

Az sem nyert bizonyítást, hogy az írásbeli tájékoztató tartamával szemben a felperesek az alperestől akár csak szóban is olyan tájékoztatásban részesültek volna, mely alapján alappal gondolhatták úgy, hogy az árfolyamkockázat nem valós, vagy az őket csak korlátozott mértékben terheli. A felperesek

kifogásolták, hogy az elsőfokú bíróság bizonyító erőt tulajdonított az alperesi alkalmazottak tanúvallomásának. Az ítélet tábla ekörben utal arra, hogy ezen tanúvallomások figyelembevételének mellőzése esetén sem ítéltető bizonyítottnak a felperesek által hivatkozott körülmény, így a bizonyítási teherre tekintettel a bizonyítatlanság következményeit ez esetben is nekik kell viselniük.

A fellebbezési érveléssel szemben a tájékoztatás korlátlan kockázat lehetőségére terjed ki, a kockázatteltáró nyilatkozat szerint egy esetleges kedvezőtlen árfolyamváltozás „előre nem látható és előre ki nem számítható többletköltségeket okozhat. A tájékoztatás tartalmából nem lehet a kockázat korlátozottságára következtetni, erre nem teremt alapot az a - felperesek által hivatkozott - körülmény, hogy a tájékoztató nem használja e körben kifejezetten a „korlátlan" kifejezést.

A tájékoztató a kockázat tényének árfolyamváltozással való (alapvető és egyben elégséges közgazdasági) összefüggéseire, lehetséges következményeire is kiterjed, konkrét figyelmeztetést foglal magába tekintetben, hogy a kedvezőtlen árfolyamváltozás esetén növekedni fog a finanszírozás ellenértéke, tehát a tőkeösszeg és kamatainak megfizetéséhez magasabb forintösszeg szükséges.

Az ítélet tábla sem értett egyet azzal a felperesi állásponttal, hogy amikor az alperes a felperesek jövedelmi és vagyoni viszonyait megvizsgálva döntött a hitel folyósításáról, egyúttal azt jutatta kifejezésre, hogy a felperesek törlesztésre fordítani szándékozott mindenkori jövedelme behatárolja az általuk vállalt árfolyamkockázatot. Nem helytálló az a felperesi álláspont, miszerint a fenti körülmények mellett lezajlott hitelbírálat alapján alappal gondolták, hogy mindenkori jövedelmük fedezi a vállalt árfolyamkockázat lehetséges következményeit. Az alperes a szerződéskötési folyamat során feltárt körülmények alapján vizsgálta, hogy az adósok részéről az akkor fennálló feltételek és előrelátható esetleges körülményváltozások mellett biztosított-e a kölcsön megtérülése, nem pedig azt, hogy a kockázatteltáró nyilatkozatban is jelzett esetleges kedvezőtlen árfolyamváltozások előre nem látható és ki nem számítható többletköltség-következményei nem haladhatják-e meg a felperesek teljesítőképességét. Éppen erre tekintettel hárította át az árfolyamváltozás kockázatát a pénzintézet a felperesekre.

Ugyancsak a fentiek miatt nem tekinthető tisztességtelennek az árfolyamkockázatot a felperesekre telepítő rendelkezés a fellebbezésben hivatkozott(16/A/1. sorszám alatt az alperes által csatolt) Előterjesztési adatlap 2. oldal 2. pontjában foglalt „Futamidő alatti legmagasabb kalkulált törlesztő részlet összege 28.581 HUF" kitétel folytán, hiszen ezen megállapítás is a hitelbírálatkor rendelkezésre álló adatokon alapul.

A kifejtettetekre tekintettel megállapítható, hogy az árfolyamkockázatról adott alperesi tájékoztatás megfelel az egyértelmű és érthető megfogalmazás, továbbá az átláthatóság elvének.

Az elsőfokú bíróság a felperesek által kifogásolt további szerződéses rendelkezés (I.4.6. pont első mondata) tekintetében helyes jogi álláspontot fejtett ki ítéletében, annak megisméltetését az ítélet tábla indokolatlannak tartja, csupán utal arra, hogy a deviza alapú köcsönszerződésnek és az árfolyamkockázat telepítésének szükségsszerű velejáró az esedékesség időpontjában irányadó árfolyam alapján való elszámolás, átváltás. A szerződésben alkalmazni rendelt árfolyam helyébe pedig - ahogy arra az elsőfokú bíróság is helyesen utalt - a törvény erejénél fogva az MNB hivatalos devizaárfolyamának alkalmazására irányuló rendelkezés lépett, ennél fogva nem helytálló tehát, hogy az alperes által önkényesen meghatározott árfolyam alakítja a felperesek fizetési kötelezettségeit.

Az ítélet tábla a fellebbezésben foglaltakkal kapcsolatosan a fentieken túl az alábbiakat emeli ki.

A szerződésnek az árfolyamkockázatot a felperesekre hárító rendelkezése a felperesi érveléssel szemben a Ptk. 205/B. § /2/ bekezdése figyelembevétele mellett is a szerződés részévé vált. Az ítélet tábla álláspontja szerint a főszolgáltató meghatározásának keretei közé tartozó, és a

szokásostól el nem térő kikötésnek minősül a deviza alapú kölcsönszerződések körében az árfolyamkockázat következményeit egyik félre (perbeli esetben a felperesekre) telepítő szerződéses rendelkezés.

A perbeli szerződés megfelel a Hpt. 210. § /1/ bekezdésében foglalt írásbeliség követelményének. A szerződés írásba foglalva tartalmazza a Hpt. 213. § /1/ bekezdésében foglalt kötelező tartalmi elemeket. Az általános szerződési feltételek a felek aláírása nélkül is a szerződés részévé válhatnak (1/2016. PJE 1.b/ pontjához fűzött indokolás), hiszen a felek az általuk aláírt szerződésükben erről tételesen így rendelkeztek. Az írásba foglalt szerződés és általános szerződési feltételek együtt kiszámítható módon tartalmazzák a törlesztő részletek számát, összegét és a törlesztési időpontokat (3.2., 4.3., 4.2., 4.4.). A szerződés az I.1. pontjában meghatározza a szerződés tárgyát, azaz a kölcsön összegét is.

Utal arra is az ítélet tábla, hogy az a körülmény, miszerint a bankszövetség felperesek által hivatkozott tájékoztatója a devizahittel kapcsolatosan a fogyasztók részére biztató ajánlást tartalmazott, mint harmadik személy nyilatkozata az alperes terhére nem értékelhető, az alperes által nyújtott és a fentiek szerint megfelelő tartalmú tájékoztatás tartalmát nem teszi ellentmondásossá.

A kifejtettetekre tekintettel az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § /2/ bekezdése alapján helybenhagyta. Az eredménytelenül fellebbező felperesek a Pp. 78. § alapján kötelesek megfizetni egyetemlegesen az alperesnek a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § /3/ és /5/ bekezdése szerint megállapított - Áfa-t nem tartalmazó - jogtanácsosi munkadíjból álló másodfokú perköltséget.

Győr, 2017. március 9.

Dr. Lezsák József sk.
a tanács elnöke

Dr. Maurer Ádám sk.
előadó bíró

Dr. Sarmon Hedvig sk.
bíró

A kiadmány hitelül:
Kiadó